

Alfa és Ómega

A világ az ezredforduló megünneplésére készül, a keresztények Jézus születésének kétezer éves jubileumára. A kettő egybeesik: európai időszámításunkat hozzáigazította a történelmet író hit. Az egyház is idén vele kezdte el hároméves előkészületi idejét: belőle ismerjük meg a szeretet-Istent, a Szentháromságot, tőle tudjuk meg, kicsoda az ember, s mi az emberélet rendeltetése és célja, végső kibontakozási lehetősége. Jézus élete és halála része lett az emberi történelemnek: keresztje halálos s a halálnál is erősebbnek bizonyuló szeretetét jeleníti meg. Ugyanakkor azonban közprédájává is lett az emberiségnek: a „művészi” vagy éppen a „tudományos” szabadságra hivatkozva sokan gátálatlanul értelmezték félre, torzították el alakját és sorsát.

Az elmúlt években még a keresztények között is elterjedt két félreértés. A „jezuanizmus” a szinoptikus evangéliumok vonzó ember-Jézusát tette kizárólagos példaképévé: azt a jóságos, mindenkivel együttérző, a szegényekkel és a nyomorultakkal szolidaritást vállaló Jézust, aki minden jóra törekvő embernek példaképe, minden bajba jutottnak reménysége lehet. — A „krisztianizmus” viszont inkább elvont eszmének tekintette őt Pálra és Jánosra hivatkozva. Krisztusban a világ abszolút értelme, Isten örök szava jelent meg, hogy megmutassa Istent a világnak, üdvösséget adjon az embernek, majd visszatérjen Isten dicsőségébe. Krisztusban fordult Isten oda az emberhez, ő a világ kezdete és vége, Alfája és Ómegája.

Az egyház kétezer éve hűségesen őrzi az első hitvallást: a Máriától született Názáreti Jézus — a Krisztus; ő Isten Fia, az Atya örök szava, aki Isten és ember egyetlen személyben. Az Isten fiának kellett emberré testesülnie ahhoz, hogy láthatóvá legyen: ki az ember legmélyebb valójában.

A teljesebb életre való törekvés távlatai talán soha nem nyíltak ilyen tágira, mint napjainkban. S talán soha nem fenyegette ennyi pusztító veszély az embert, mint ma. Melyik irányzat kerekedik felül? Van-e esélyünk rá, hogy a jó győzzön a rossz fölött?

Ebben a kiélezett helyzetben áll eléink Jézus Krisztusnak, az Isten-embernek alakja. Hogyan tudjuk őt megközelíteni a mai ember megértéshorizontjával, beilleszteni e „posztmodern” világba? Hogyan tudjuk megszólítani s megszólaltatni őt korunk egyre fecsegőbbé, felszínesebbé váló nyelvén? Jobb lenne talán, ha nem a saját tudásunkat, erőnket, szavunkat vetnénk be e vállalkozásba, hanem egyszerűen — a gyermekek és a szerelmesek csöndes, feltétlen bizalmával — reá bízánk magunkat, s hagynánk, hogy ő szólaljon meg: keresztjének és feltámadásának mindennél csöndesebb és hatalmasabb üzenetével.